

blev ogsaa forfattet og tilstillet Ministeriet, men Sagen er senere bleven stillet i Bero, uden at Grunden hertil er os bekendt.

I Henhold til hvad saaledes er anført, have vi foreslaaet, at den hidtil faktisk bestaaende Tilstand, hvorefter de svenske ligesom danske Underaatter kunne fiske paa dansk Territorium, skal vedblive, dog kun for et Tidrum af 5 Aar, med mindre der forinden tilvejebringes en Overenskomst med Sverig til Ordning af Forholdet, baseret paa fuldstaendig Gjensidighed. Det er en Selvfølge, at der ikke i en saadan international Overenskomst kan vedtages Bestemmelser i Strid med vor Fiskerilov; men det er ogsaa vor Overbevisning, at der ikke vil kunne blive Spørgsmaal herom. Derimod vil der være Anledning til i Traktaten at optage lignende Regler for Fiskeridriften i Fællessvandene, som tænkes at ville udgjøre Indholdet af de i Forslagets § 17 omhandlede Fiskerivedtagter, til hvis Udfærdigelse Indenrigsministeriet skal være bemyndiget. Om Traktaten iøvrigt gives Formen af en Mellemrigslov, eller dens Bestemmelser gjøres gjældende for de danske Fiskere gennem en i Overensstemmelse med § 17 af Ministeriet udstedt Vedtægt, er formentlig af mindre Betydning.

§ 4. Havet — hvorved vi her alene tænke paa den til det danske Søterritorium hørende Del af samme — er, som tidligere bemærket, herreløst, kun undergivet Statens Søjehedsret. I Overensstemmelse hermed er dels Djemed at tjene til Brug og Nytte for det hele Samfund; ingen enkelt Mand kan i saa Henseende gjøre nogen Forbring gjældende. Derfor har Brugen af Havet til Besejling saavel som til Fiskeri fra Arilds Tid staaet aaben for alle Landets Borgere, som det hedder i Forordn. af 2den Jan. 1740: „da dog Limfjorden ligesom alle andre Strande ubi Kongens Riger og Lande almindelig Kongen alene og ingen andre tilhører og fra Arilds Tid tilhørt haver, hvorfore der og ubi bemeldte Limfjord over alt for alle Mand indtil begge Land haver været et frit Fiskeri“. Reglen om Statsborgeres frie Fiskeri i Havet er en umiddelbar Konsekvens af, at Havet tilhører Kongen o: Staten. Men en lige saa umiddelbar Konsekvens heraf er det, at det staaer i Kongens Magt at gjøre Undtagelser fra Hovedreglen, at indskrænke den nævnte Frihed, jfr. ogsaa de følgende Ord i Forordn. af 1740 „undtagen paa de Steder, hvor særdeles Fiskestader, af hvilke der aarlig til Kongen stattes og skyldes, ere indrettede“. Saadanne Undtagelser og Indskrænkninger findes i Bestemmelsen i D. L. 5—10—43 om Grundejernes Aalegaardsret, i de af Kongen givne Regler for Udøvelsesmaaden af Fiskeriet f. Ex. i Limfjorden, i Bestemmelserne om Østersfiskeriet og i de Enerettigheder og Privilegier paa Fiskeridrift af en vis Art eller i Almindelighed, der paa forskjellige Steder og forskjellige Maade er indrømmet Private eller forbeholdt Staten som privat Ejendom. I Tidernes Løb ere ogsaa, paa anden Maade end ved Overdragelse eller Bevilling af Staten, Sørettigheder opstaaede, saaledes ved lokale Sædvaner, og disse Sørettigheder, der nu fremtræde med en rent privatretlig Karakter, maa selvfølgelig respekteres.

I Overensstemmelse hermed er Paragrafen affattet, idet vi endnu tilføje med Hensyn til Slutningsbemærkningerne om særlig Ret til Fiskeri, der senere maatte erhverves, at vi herved sigte dels til den Ret, der kan erhverves ved Kjøb af Aalegaardsstader fra Rystejerne (Forslagets § 12), dels til Rettigheder, der ved Bevilling erhverves til Østersanlæg (§ 13) eller Bundgarnstader (§§ 16 og 47).

§ 5. Efter at de foregaaende Paragrafer have fastsat Lovens Omraade og Hovedreglen for Retten til Fiskeri i Havet, gaar § 5 ud paa at give en almindelig Regel for Ordenen under Fiskeriets Drift eller for Sammenstød mellem flere Fiskeres Redstaber; § 6 indeholder derefter Bestemmelser om Forholdet mellem Fiskeriet og Sejladsen eller Sammenstød mellem Fiskere og de Søfarende, hvorpaa §§ 7—11 give almindelige Regler for Maaden, hvorpaa Fiskeriet i Havet maa udøves, og endelig §§ 12 og 13 indeholde nogle Undtagelser fra Hovedreglen om Retten til Fiskeri.

Hvad Ordenen under Fiskeriet angaar, da er det indlysende, at det vil tilintetgjøre enhver Fiskeridrift, naar der ikke af de flere Fiskere, som udøve deres Virksomhed paa den samme Plads, iagttages en vis Orden, saaledes at den Ene ikke ved at anbringe sine Fiskeredstaber umiddelbart ved den Andens dels forhindrer Fiskene fra at gaa til disse, dels udsætter den Andens Redstaber for at hildes i hans og derved befsadiges. Det er nu vel altid i enhver Fiskers egen Interesse at undgaa det sidste, ligesom det ogsaa i Almindelighed tør antages, at enhver Fisker vil sørge for at udsætte sine Redstaber i en passende Afstand fra Andres, da ellers ingen god Fangst ordentligvis kan paaregnes. Men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at det, foruden at det altid kan omtvistes, hvad der er en passende Afstand, og at det paa Søen, helst i Mørke og Taage, kan være vanskeligt at iagttage den, er muligt, at Fiskerne ikke overholde den ansætte Regel, dels ligefrem for at staae anden Mandes Fiskeri, dels for at komme ham i Fortjebet med at tage den tilgaaende Fisk, ligesom det ogsaa kan ske af Ligegyldighed eller Mangel paa Paapasenhed o. s. v., at den Ene anbringer sine Redstaber paa en for Andens Fiskeri skadelig Maade. Udvalgets Formand havde af Hensyn hertil foreslaaet, at der i den eventuelle Lov skulde optages en Bestemmelse saalydende: „Intet Garnkast, hvad enten det er for Drift eller til Bunds, maa finde Sted et allerede udført nærmere end 60 Fagne. Ethvert Sæt eller Kast skal være kjendeliggjort ved Bojer, een for hver Ende. Den,